

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2019

Říjen 2019

Mariino *fiat* – slovo, které změnilo a tvoří dějiny

Z jedinečného rozhovoru, který zachycuje *Evangelium podle Lukáše*, se otvírá příchod Boha k nám. Bůh vyzdvihuje mladou židovskou dívku. Zve ji, aby nosila „Syna Nejvyššího“ pod srdcem. Panna Maria nemyslí na minulost ani na budoucnost, ale v přítomné chvíli říká: „ANO“.

"Najednou a nahlas!" Opakujeme tato slova již pravidelně našim mladým, když je připravujeme na samotnou slavnost přijetí svátosti biřmování. Máme touhu, aby eucharistická slavnost byla co nejkrásnější, a k tomu patří i obnova křestních slibů. Doladíme detaily, cvičíme průběh a samozřejmě, chceme, aby i ten dialog s biskupem vyzněl co nejlépe. Aby to jejich věřím a chci znělo v kostele, jak má. Co mám povídat. Na generálce je to vždy docela dobré. Ale už když přijde samotná slavnost; už když přichází moment odpovědi, vždy trnu. Většinou při první odpovědi vím, jak to

bude vypadat dál. Co otázka, to tišší odpověď. Nevím, čím to je, že by respektem, že se jich na něco ptá sám biskup? Že to není kdokoliv a že ty otázky jsou položeny opravdu živě a s přiměřenou vážností? A co by bylo, kdyby se jich ptal sám Bůh?

Panna Maria byla ve věku našich biřmovanců; byla dívkou, když dostala otázku od samotného Boha. Žila pro svět v zapomenutém kraji. A nezpanikařila. Právě

naopak. Její odpověď zněla jasně: Fiat – Ať se stane! Řekla "ANO", které změnilo nejen její život, ale i život nás všech. Ba co víc, změnila i život těch, kteří žili dávno před ní. Mariino "ANO" přineslo totiž vykoupení.

Nový způsob komunikace

Je dobré se vrátit na začátek našich dějin. K Adamovi a Evě. Do ráje. Kde je všechno krásné a čisté. Kde blízkost Boha je čímsi přirozeným. Ale neposlušnost člověka přináší pád, po kterém lidstvo nastupuje na cestu aktivního očekávání Vykupitele. Přestože člověk zradil a musel opustit ráj, Bůh nepřestává hledat místa a lidi, skrze které pokračuje v rozhovoru se svým milovaným stvořením. Opakuje své zaslíbení, zjemňuje srdce, nabádá a nakonec přichází, tak jak slíbil. Co je překvapivé, že celý ten čas komunikuje s vyvoleným národem skrze muže – proroky a patriarchy. Skrze Abrahama, Mojžíše, Jeremiáše, Izaiáše Jana Křtitele... A najednou vstupuje do komunikace se ženou. Přesněji řečeno – s dívkou z Nazareta. A z tohoto jedinečného rozhovoru se otevírá příchod Boha k nám.

Bůh vyzdvihuje mladou židovskou dívku. Zve ji, aby nosila "Syna Nejvyššího" pod srdcem. Mladá, nezkušená dívka dostává pozvání k velkému úkolu. Anděl Gabriel nejenže se jí ptá, ale hned ji i povzbuzuje a dodává příslib, když říká: "Neboj se, Maria, našla jsi milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. On bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího" (Lk 1, 30-32). Anděl Gabriel zde však nekončí. Ve slovech: "Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní" (Lk 1, 35) – Marii vysvětluje, že od tohoto okamžiku vstupuje do kontaktu s posvátným.

A aby se nebála, nabízí jí hned i důkaz, že když Bůh vstupuje do života člověka, přichází požehnání a milost, kterou si člověk ani neumí představit, ba ani nedokáže v ni doufat. To je ten okamžik, kdy anděl Gabriel vzpomíná v jejich rozhovoru Alžbětu: "I Alžběta, tvá příbuzná, počala syna ve stáří. Už je v šestém měsíci. A říkali o ní, že je neplodná! Neboť u Boha není nic nemožné" (Lk 1, 36-37). To "nic není Bohu nemožné" má ujistit Marii, že se dostává do blízkosti tajemství a velikosti Boha, která přesahuje lidskou představivost. Dosud se vyvolený národ setkával se "zahaleným Bohem" v stánku setkání. A teď se Bůh

rozhodl přijít v člověku v "zahalené podobě Dítěte". Dosud putoval Bůh v Arše smlouvy s Izraelem po poušti, ale nyní chce kráčet s lidmi v poušti jejich životů.

Panna Maria se tak stává nejkrásnějším vzorem mladého člověka a boří všechny předsudky vůči mladým a nezkušeným lidem. Jak píše kněz Jan Balík v knize Na cestě s mladými: "Přestože Maria byla obdařena mnoha milostmi, nebyla uchráněna hledání, trápení a ani bolesti. Svůj život však žije poctivě, odevzdaně do Božích rukou a plní vše, co bylo v Božím plánu." A biskup Josef Hrdlička dodává: "Když Bůh potřeboval udělat největší plán, jaký měl, vyhledat člověka, který by mu pomohl vstoupit mezi lidi, nevybírání si žádného moudrého starce. nevybírání si žádného zkušeného člověka, moudrého teologa, politika nebo vědce či kněze. Nic takového. On si vybírá jednu dívku ve věku teenagera. Na tuto dívku se obrací a ona dokonale obstála. Vstoupila do Božího plánu, vše pochopila, vše zvládla, zcela bez zaváhání, a tak pomohla Bohu zachránit svět."

Stále obnovující ano

"ANO" Panny Marie změnilo historii. Uvedla do svítání spásu člověka. To, o čem se dlouho jen mluvilo, v co se doufalo, se najednou začíná reálně přibližovat. Jediná odpověď přináší neskutečnou změnu. Ale to "ANO" není a ani nebylo romantickou a sladkou chvílí života. To "ANO", ve kterém přivítala Maria Boha do svého života, je spojeno s posláním nesení kříže a bolesti. Nejlépe to vystihují slova Simeona v okamžiku obětování, když Marii odkrývá tajemství daru, který přijala: "On je ustanoven k pádu a povstání pro mnohé v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat, – a tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí" (Lk 2, 34-35).

Nenechává však Marii ve strachu. Bůh jí už dokázal, že on se stará; že v jeho pozvání ke spolupráci je i jistota, že Marie má schopnosti učinit to, co od ní Bůh žádá. A že on nezůstává bokem; Bůh zůstává aktivní i po jejím vyslovení "ANO".

Vždyť přemýšlejme společně: to Bůh se postaral, aby nezůstala sama. Následně vstupuje do komunikace s Josefem, aby i jeho pozval k naplnění svého plánu. Ani Josef, představitel – mohli bychom říci – starší generace, nenechává Boha bez odpovědi. A tak jak je to většinou charakteristické pro starší generace, Josefovo "ANO" není vysloveno slovy, nýbrž postojem a skutkem.

Mariino "ANO" bylo vyjádřením svobody a čistoty. Vědomí, že patří do historie, v níž přináší Boha světu a člověku. Je jednoznačným souhlasem, který se bude opakovat zas a znovu v následujících letech jejího života. Všimněme si, jak ji Bůh zvláště a pomalu formuje. Zpočátku nese jeho Syna vskrytu. Následuje čas, kdy ho má přijmout muž – Josef. Ten musí projít vnitřním zápasem přijetí. Později ji Bůh nechá kráčet samu, na cestě k Alžbětě, aby již od počátku a v tichu mohla přemýšlet o Slově, které se stalo tělem. Teprve zde u své příbuzné Bůh dovolí Marii přežít chvilku radosti. Když tak – volně řečeno –, z plna hrdla a z hloubky srdce, vytrysknou slova velebící Boha, který dovolil, aby ji od této chvíle blahoslavila všechna pokolení, neboť velké věci jí udělal ten, který je mocný, a svatě je jeho jméno (srov. Lk 1, 48-49).

Z Boží milosti jsem tím, čím jsem

Na mysl se mi u tohoto obrazu a přemýšlení o stále se obnovujícím "ANO" Bohu dostává okamžik ze slavení mší svcením olejů na Zelený čtvrtek. V ten den jsme my kněží pozváni, abychom obnovili své kněžské sliby. Uvědomuji si, jak se mění to moje "ANO". Zatímco dříve vycházelo více z hrdla, postupně, lety, vychází více ze srdce. Přestože není na to v tomto okamžiku čas, člověku nemůže uniknout skutečnost, jak je to krásné propojení. Mladí a staří kněží. Ti, co zažívají v tomto okamžiku "úspěch a vše jim jde jako po másle", a hned vedle kněží unavení věkem, nemocí či situací, kterou ve farnosti či ve svém srdci prožívají. Je zajímavé, že Bůh se v tom okamžiku skrze biskupa ptá všech a stejně. Dokonce i s vědomím slabosti a neřesti, nepoznaných překážek a neočekávaných zkoušek chce slyšet "ANO". Copak to není opět jen potvrzení toho, co píše apoštol Pavel: "Z Boží milosti jsem tím, čím jsem" (1 Kor 15,10)? Že Bůh se neptá na moji dokonalost či nějakou pomyslounou připravenost, nýbrž na moji ochotu?

Ano v čase a pro věčnost

Evangelista Lukáš píše: "V šestém měsíci poslal Bůh anděla Gabriela do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži z rodu Davidova, jménem Josef" (Lk 1,26-27). Čas setkání a dialogu anděla a Marie je

tak vystižen pouze v informaci, že to bylo po zásnubách. Mohli bychom ještě dodat, že v době, kdy se "všechno točilo" kolem svatebních příprav. Když v hlavě a srdci – podle našich představ – byly určité myšlenky na společný manželský a rodinný život a nic jiného nepřicházelo v úvahu. Podle nás je přece přirozené, že v takových okamžicích života nejen mladý člověk přemýšlí o zítřku v očekávání krásných časů.

To, co by nám ale nemělo ujít, je fakt, že Panna Maria v dialogu s andělem překvapuje. Jediný čas, ve kterém Panna Maria žije a přemýšlí, je přítomný čas! Ona nemyslí na minulost – jsem zasnoubená; ani na budoucnost – mám vstoupit do společného života s Josefem. Jejím jediným časem je přítomná chvíle, v níž se dotýká věčného. Minulost je pryč a budoucnost ještě není. To, co žije, je čas naslouchání andělovým slovům. Bůh je nyní v andělu Gabrielovi přítomen u ní osobně, jeho návrh přichází "ted". Jako by nás chtěl tento obraz obrátit k již dospělému Ježíši, který přichází do Nazareta, kde vyrůstal, vchází v sobotu do synagogy, otevírá Knihu proroka Izaiáše a čte: "Duch Páně je nade mnou, neboť mě pomazal, abych hlásal evangelium chudým. Poslal mě oznámit zajatým propuštění a slepým, že budou vidět; utlačované propustit na svobodu a ohlásit milostivé léto Páně" (Lk 4, 18-

19). A následně, když se oči všech upírají na něj, Ježíš říká: "Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli" (Lk 4, 21). Zachytil jsem minule takovou poznámku – přesněji řečeno – otázku mého známého. Bylo to ve chvíli, když jsme

seděli spolu s partou za jedním stolem a kdosi vzal mobil, začal dělat fotografie a následně to sdílet na sociálních sítích a ten můj známý nahlas, aby to všichni slyšeli, dotyčnému řekl: "Kde vlastně chceš být v této chvíli? Zde s námi nebo s těmi, co ti mají lajkovat a komentovat tvé statusy? Zajímá tě to, co si řekneme a zažijeme tady a teď, nebo to, co najdeš pod svým statusem?" Musím říci, že jsme v tom okamžiku všichni ztichli. A začali jsme rozebírat tento pohled mého známého. Víme, že by nebylo moudré, kdyby nám utekla přítomná chvíle, jen jaksi jsme se díky technickému pokroku a sociálním sítím dostali mimo "přítomnost". Jsme "všude", a přitom nikde! Soustředěnost na DNES se nám jaksi nedaří. Žijeme vším možným okolo, ale nedaří se nám žít tím, co je naše.

Vyučující ano

K slovům Panny Marie: "Ať se mi stane podle tvého slova" (Lk 1,38) Eusebius v komentáři řekl: "Každý bude na této Pannině řeči vychvalovat něco jiného; jeden stálost; druhý ochotnou poslušnost; další, že ji neomámili takové nádherné a vysoké přísliby velkého archanděla; jiný, že nepřekročila míru s námitkami, ale stejně se varovala Eviny lehkovážnosti i Zachariášovy neposlušnosti. Podle mě je však neméně obdivuhodná hloubka její pokory."

Čím by tedy toto Mariino "ANO" mohlo být pro nás dnes oslovující? Co toto Mariino "ANO" znamená v Ježíšově škole pro jeho učedníky dnes? Když Maria řekla "ANO" Božímu plánu, aby zrodila Vykupitele, nabídla se jako nástroj. Jako součást velkého díla. Nezdůraznila sebe. Ale jednotu člověka s Bohem. Právě ta její společná "pout" s Kristem zvýraznila její velikost – udělala ji velkou. Jednota s Bohem, s jeho plánem a posláním, jednota s Církví se táhne jako ozvěna tohoto Mariina souhlasu. "ANO" v dobrém i ve zlém, ano při Hossana, ale i v době, kdy křičí: Ukřižuj! To mění a tvoří dějiny lidstva i člověka!

(podle KN)

Lidské srdce živí štědrost, ubližuje mu korupce

Traduje se, že peníze vymysleli Féničané. Jen je škoda, že tak málo – povzdechne si nejednou. Peníze totiž otevírají velké možnosti. Kupujeme si za ně věci potřebné pro život, ale často i to, co vůbec nepotřebujeme. Z legrace se říká – kdo tvrdí, že peníze nepřinášejí štěstí, ať je převede na můj účet. S penězi se však dá udělat i mnoho dobra.

Dobro, které můžeme vykonat prostřednictvím peněz, nemusí mít podobu čehosi materiálně obrovského či nedosažitelného. I několika drobnými mincemi můžeme pomoci našim drahým, aby měli hezčí den. Peníze nám umožňují připravit dárek, poskytnout pomoc, vyjadřovat lidskou solidaritu. Jsou také symbolem důvěry, neboť Bůh je vkládá do našich rukou jako nástroj ke konání

dobra. Důvěřuje nám, že tyto prostředky využijeme pro dobro. Pro sebe a pro naše drahé, a když máme štědré srdce, i na obohacení světa. Není pravda, že by peníze byly "čertovy obrázky". Jako každá dobrá věc, i ony se dají zneužít, ale kladné možnosti, které nabízejí, jsou příležitostí vnést více dobra do světa. Vždyť "zlí" lidé vždy budou mít rádi peníze a budou se za každou cenu obohacovat. Proč by "dobří" lidé měli být jen chudí? V jejich rukou získají peníze zvláštní lesk lásky, protože pomůžou mnoha lidem ke šťastnějšímu a vyrovnanějšímu životu.

Ježíš, Jidáš a peníze

Jaký měl k penězům přístup Ježíš? Evangelium zachytává, že i společenství dvanácti apoštolů mělo svého "ekonomu". Byl jím Jidáš, který nosil měšec. Nedívejme se na něj pouze křivě; Jidáš musel být jistým způsobem i dobrý a spravedlivý člověk, když si ho Ježíš vyvolil za apoštola. Z měšce apoštolové žili, pomáhali chudým, zajišťovali fungování své skupiny. Ježíš platil i daně – tedy přispíval do společenství a pro společné dobro a dovolil, aby mu Marie vylila na nohy drahý olej, dopřál si tedy duchovní wellness lásky před těžkými událostmi, které ho čekaly v Jeruzalémě (srov. Jan 12,3).

Koncept odměny

Za svou práci dostáváme odměnu. V práci je to plat, ve škole známkový systém. Láska a dobro s sebou přinášejí odměnu vnitřní spokojenosti a smyslu života. Pro člověka je přirozené, že dostává odměnu za své služby. I podle katolické morálky máme nárok na odměnu za svoji snahu. Koncept odměny v sobě zahrnuje princip, že nás odměňuje někdo druhý. Jde o vyjádření společenství, komunity, myšlenky skupiny a slučování se.

Bylo by nelogické odměňovat sama sebe, neboť se zde ztrácí společenský rozměr přátelství, a člověk sice skončí s materiálním obohacením, ale bez duchovní příchutě radosti ze vztahu. Zde se dostáváme ke zneužití dobra z odměny, když si člověk sám sobě udělil odměnu, nebo ji dokonce vyžaduje od druhých už dopředu – jako podmínku své služby. Přitom se ztrácí rozměr

dobrého srdce a štědrosti. Pokud si člověk odměnu za své služby žádá dokonce násilně, mluvíme o korupci, která škodí srdci člověka.

Odměna v sobě zahrnuje radost, že jsem někomu pomohl a on se mi v lásce odvděčil. Například pokud nás zubař zbaví bolesti, která nás trápila už měsíce, jsme mu velmi vděční za jeho odbornost a lékařské poznatky a dopřejeme mu jeho plat. Pokud by si však dopředu vyžádal velmi velkou odměnu za to, že nás

upřednostní před druhými, neměl by z toho radost ani on, ani my. Člověk nemůže dávat dárky pouze sám sobě, okrade se tím o vztahy.

Z dětství si pamatuje, jak jsme se velmi těšili na vánoční dárky a hledali jsme je už od září. Pokud bychom je našli a "ukradli" už v říjnu, sami bychom si pokazili Vánoce. To je zjednodušený pohled na korupci. Netrpělivý člověk si dopředu chce přivlastnit to, co by možná z lásky i tak dostal, a nadělá tím škodu jak sobě, tak i druhým.

Nesmyslnost a zlo korupce

Dějiny lidstva se táhne neštěstí korupce. Ublížíje společnému dobru, neboť při podplácení veřejných činitelů doplácíme na toto zlo my všichni. Slovo korupce je latinského původu a je odvozeno ze slova *rumpere*, což znamená zlomit, rozlomit, protrhnout. Láme se tady důvěra, když někdo dává přednost osobním výhodám před dobrem celku. Latinský výraz *corruptus* znamená být zvrácený a zkažený.

Korupce překáží zdravému rozvoji, protože upřednostňuje toho, kdo si více zaplatí, bez ohledu na kvalitu služeb, které dotyčný člověk nabízí. Vyvolává tak sociální nerovnost. Ti, co mají prostředky, si zaplatí lepší služby, a průměrný člověk trpí. Je to nespravedlnost, která volá do nebe.

Ježíš je přítelem chudých, kteří při korupci trpí nejvíce, protože si nemohou dovolit služby, které by si ve spravedlivém státě dovolit mohli. Korupce narušuje i hospodářskou soutěž. V konečném důsledku zhoršuje kvalitu života. Korupce je zlo, neboť vytváří celou třídu nešťastných lidí. Proto patří chvála všem spravedlivým lidem, kteří proti ní bojují na osobní či státní úrovni. Naší povinností je vyjádřit díky štědrým lidem, kteří ve státě – někdy i za cenu vlastního znevýhodnění – bojují za hezčí svět pro nás všechny.

Vojáci a Ježíšovo vzkříšení

Korupce není moderní fenomén. Svými chladnými prsty poznamenává celé dějiny lidstva. Neobešla ani Ježíšovy časy. Setkáváme se s ní i po Ježíšově zmrtvýchvstání. Vojáci, kteří měli hlídat Kristův hrob, aby se ho učedníci nepokusili ukrást, se dají podplatit, aby šířili verzi, že se tak i stalo – byť byli sami svědky prázdného hrobu (srov. Mt 28,11-15).

Vojáci dali přednost vlastnímu materiálnímu zabezpečení před pravdou. Může být člověk v podobné situaci dlouhodobě šťastný? Myslím si, že svědomí se jim ozývalo po celý život. Vždyť jako vojáci určitě měli v sobě pevně zakotvenou vojenskou etiku. A ta říká, že se člověk dává do služby pro druhé a chrání je i za cenu vlastního života. Vojenský slib je vznešený a obdivuhodný zároveň. Člověk štedře dává své síly na ochranu celku a sám přijímá tvrdé podmínky života, aby ochránil ty, kteří jsou mu drazí. Vždyť i rytíř chrání a bojuje za svou princeznu. Vědomí, že princezna je v bezpečí, pro něj znamená víc než vlastní pohodlí, které mu určitě chybí v chladných nocích a v náročných krvavých bojích. Pokud korupce ničí i šlechtného vojenského ducha, pak morální rozklad dosáhl svého vrcholu. Síla vzkříšení je však silnější. Ježíš prošel i přes zavřené dveře. Ani zlo korupce neumlčelo jeho poselství života. Jak říká apoštol Pavel – "Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost" (Řím 5,20).

Štěstí moje, nebo štěstí druhých?

Při korupci jde o starodávný problém člověka, že chce být šťastný. Pokud není šťastný, tak si štěstí krade násilím, což má za následek, že mu štěstí ještě více uteče. Při štěstí platí stejný princip jako v lásce. Čím více děláme šťastnými druhé, tím jsme šťastnější i sami.

Na jedné svatbě se kněz ptal ženicha, jestli chce být šťastný. Chci. Tak se nežen. A ty milá nevěsto – chceš být šťastná? Chci. Tak se nevdávej. Ale pokud chceš udělat šťastnou svou ženu / udělat šťastným svého muže – potom vstup do manželství a i sám / sama budeš šťastný / á.

Při korupci si člověk násilně bere prostředky za své služby, aby byl šťastný. Ale to je klam. Nakonec ho doběhne fakt, že udělal nešťastným své okolí. Zejména ve veřejných věcech přispívá korupce k neštěstí celého národa, k zastavení jeho

ekonomického růstu a prosperity. Je jasné, že vedoucí veřejní činitelé si zaslouží velké odměny. Když žijí spravedlivě a čestně, odměna je nemine. Korupce je o netrpělivosti. Chtějí bohatství a blahobyt hned a teď. Bůh jim ho chce dopřát, ale postupně, jako odměnu za jejich zájem o veřejné blaho. Nakonec je to všechno o vztazích. Pokud člověk myslí i na své bližní, vše se mu vrátí stonásobně, a ještě má i dobrý pocit, že pomohl (srov. Mt 19,29; Mk 10,30).

Láska se rozdává zdarma

Jednou z charakteristik lásky je, že se rozdává zdarma. Neumí jinak než se rozdávat za každých podmínek. Ale ve světě musíme z něčeho žít. Živit naše rodiny, zajistit sebe a své drahé. Někdy se Církvi vyčítá, že pracuje, lidově řečeno, s "vatikánskou měnou" - tedy jen s "Pán Bůh zaplat" za služby. Není to tak. Věřící člověk si uvědomuje hodnotu a smysl peněz. A umí s nimi zodpovědně zacházet jako s projevem důvěry, kterou dostal od Boha a společnosti. Korupce je zlo, neboť ničí důvěru a vztahy. Znamená povýšení peněz na přední místo v našem životě, které jim vůbec nepřísluší. Na prvním místě jsou vždy vztahy. Vztah k Bohu, vztah ke svým drahým, vztah k spoluobčanům, vztah k sobě. Vůbec není utopií očekávat spravedlivý svět, kde každý dostává finanční odměnu za své služby a nežádá pro sebe více ve formě úplatků.

Modleme se za naše představitele státu a politicky angažované lidi, aby své funkce brali jako projev důvěry nás všech v jejich morální integritu a lidskost. Každá mince má dvě stránky. Pokud dopřejeme druhým odměnu za jejich služby a budeme vůči nim štedří, nebudou cítit potřebu přijímat úplatky na vylepšení svého osobního života. Korupce se totiž rodí i ze skouposti jednoho vůči druhému. Když někomu nechceme dopřát oficiálně, tak se – když má k tomu příležitost, zajistí financemi a majetkem i nelegálně.

Svět a lidské společenství mohou fungovat pouze tehdy, pokud budeme jeden k druhému lidští a nebudeme se donekonečna kontrolovat, kdo má více a kdo méně. Modleme se tedy i za sebe, abychom dokázali být štedří k druhým a uměli jim dopřát odměnu za jejich služby; a modleme se, aby zlo korupce obcházelo náš stát, společenství, prostředí, kde žijeme.

Lék proti korupci

Korupce je považována za zlo u všech lidí, ať už jsou věřící, nebo ne. Občanská společnost proti ní účinně bojuje a za její odhalení hrozí vysoké tresty.

Křesťan však nedělá něco ze strachu před trestem, ale z vlastního přesvědčení, protože cítí, že pouze dobro ho umí přivést ke šťastnému životu. Naše svědomí není otravný moralizátorský orgán. Je to hlas Boha v našem srdci, který nás zve

na cestu lásky. Úloha nás křesťanů není druhé očerňovat nebo si stěžovat na korupci na vysokých místech a ukazovat prstem: "Tito jsou zlí."

Chceme žít lásku a přijetí v praxi, aby se kolem nás vybuodovala atmosféra přátelství. Zlo nemá

šanci se rozvíjet v prostředí, kde vládou evangelní hodnoty. Jen malý člověk má potřebu stále moralizovat a všechno kritizovat. Poučování, odsuzování a vyplakávání nikomu nepomohou. Jak říkal sv. Jan Bosco, "je třeba dělat dobro a člověk se sám přidá".

Na zlo se dá reagovat dvěma způsoby. Buď si člověk na ně stěžuje a bojovně mu dělá výčitky; nebo jde cestou pokoje, věnuje se dobru, a dobro vlastní silou převálcuje i moc temnoty.

Proti korupci nelze bojovat odsuzováním lidí, kteří ji dělají, a znevažováním jejich hodnoty. I oni chtějí být šťastní, i když nečestným způsobem. Dělají to z nevědomosti, neboť nenašli rychlejší cestu. Jako křesťané musíme ukázat alternativu. Rychlá cesta k radosti existuje. Zkratka ke spokojenému životu je možná. Je to síť vztahů. Společnost dobře funguje tehdy, když si jeden druhému dopřejeme dobro bez ohledu na vyznání, barvu pleti, společenské postavení a podobně. Lásky je univerzální a zvětšuje se darem, vzájemným sdílením se. Fenomén korupce v nás nemá vyvolat frustraci ze zla, ale angažovanost v lásce a štědrosti v našich vztazích.

(podle KN)

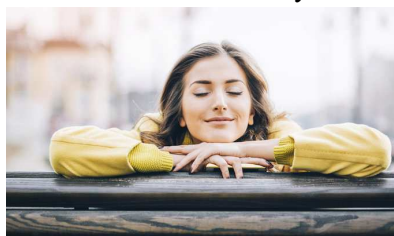
Když psychika bije na poplach

Každý z nás se ocitne v náročných životních situacích. Stres, množství povinností, ohrožení, napětí či frustrace dokážou zamávat i se silným jedincem. O tom, jak to zvládnout, jsme si povídali s Evou Bubeníkovou (44), lékařkou se specializací v oboru psychiatrie.

Symbolicky, když podzim přebírá žezlo a nepříliš vlídné počasí zkouší naši odolnost, si 10. října připomínáme Světový den duševního zdraví, který vyhlásila Světová federace pro duševní zdraví.

Často si lidé zaměňují pojmy duchovno a duševno – jak je jednoduše rozlišovat?

V teoretickém slova smyslu se tyto pojmy velmi překrývají, v tom nejširším významu jsou to vlastně synonyma. Oba pojmy jsou protikladem k pojmu tělesný nebo somatický. V praxi pod duchovním rozumíme zkušenost, která člověka přesahuje. Duševno je pak to, co je uvnitř člověka, jemu vlastní, všechny psychické funkce, jako jsou pocity, myšlenky, řízení a podobně.

Jak byste výstižně charakterizoval duševní zdraví?

Duševně zdravý je člověk, který dokáže udržovat v životě rovnováhu, přičemž to neznamená, že je stále stejný (například stejně dobrý), ale právě to, že dokáže bez příliš velkých a dlouhých výkyvů reagovat na každodenní změny, které se dějí v nás a kolem nás. Jde o dynamickou rovnováhu.

Co bychom měli dělat pro naše duševní zdraví?

Neoddělovat duši od těla, vážit si sebe jako celek, jednotu. Když se nestaráme o tělo, dříve či později si to odnese i psychika. Když neposloucháme nebo dlouhodoběji zanedbáváme svou psychiku, často se stane, že k nám "promluví" přes tělesné potíže. Pro duševní zdraví je nesmírně důležité pracovat na tom, abychom se přijali takoví, jací jsme. K tomu potřebujeme být s sebou v kontaktu. Denně potřebujeme být nějaký čas sami se sebou v tichu. Pouze tak můžeme žít vědomý život, používat rozum a svobodnou vůli.

Strach, úzkosti, deprese jsou jakoby průvodním znakem doby. Bojíme se nemoci, ztráty zaměstnání, migrantů. Proč?

Je to výsledek příliš silného tlaku na člověka, přetlak negativních zpráv, chybějící pocit bezpečí, často hluboko uvnitř zakořeněný jako zkušenost z těžkého dětství. To vede ke stresu, který když trvá delší dobu, způsobuje úzkost, deprese. Valí se na nás strachy minulé, budoucí a nestihli jsme si v tom hluku všimnout, že navzdory všemu vlastně žijeme! Že srdce bije bez našeho přičinění, dýchá nám to "samo", náš mozek vnímá podněty z okolí i našeho nitra. Prostě, že život je velmi dobře vymyšlený a dokud žijeme, jsou stále věci, na které se můžeme spolehnout.

Co pomáhá člověku při boji s dlouhodobými stavy úzkosti a strachu? Může to vůbec zvládnout sám?

Je třeba si uvědomit, že strach a úzkost jsou nepostradatelné pocity v životě člověka, upozorňují na nebezpečí. Problémem se stávají, když jsou jen jakoby "planým poplachem", jakýmsi porouchaným alarmem. To však většinou s jistotou vyloučí nebo potvrdí jen lékařské vyšetření, a to tak, že se vyloučí somatická příčina potíže. Když už víme, že úzkost má u konkrétního člověka jen psychický původ, pomůže například i uvědomění si toho, že úzkost spojená se stresovou reakcí těla je jako vlna, která má v úvodu tendenci narůstat, v jisté chvíli ale dosáhne svého vrcholu, a i když nic pro to neuděláme, po jistém čase (minuty, někdy hodiny) ustoupí sama. Pokud ale problém člověka omezuje a opakovaně mu způsobuje v životě problémy, je dobré dlouho neváhat a vyhledat lékaře.

Má pozitivní vliv na duševní zdraví, pokud se jedinec chová v souladu s Božími přikázáními?

Pokud je o tom přesvědčen a s tím ztotožněn, tak jistě. Víra v Boha může být silným zdrojem pocitu bezpečí a existenciálního smyslu, které pomáhají v boji s duševními obtížemi. Víra v Boha není záruka, že neonemocníme, ale velmi nám může pomoci v uzdravení spolu s ostatními terapeutickými postupy.

Může vést život v hříchu k narušení duševního zdraví, rozvoji depresivních stavů a úzkostí?

Hříchy nejsou předmětem psychiatrického vyšetření. I když se leccos v rámci rozhovoru od pacienta dozvíme, není v naší kompetenci soudit, posuzovat. Je ale pravda, že psychické poruchy často vyrůstají z hříchu jiných a pacienti mají často zkušenost špatných vztahů v rodině, s týráním nebo se zneužíváním, se životem v duchovní nebo hmotné chudobě, možná pocházejí z prostředí, kde někdo z blízkých propadl alkoholu a odmítá s tím něco udělat. Problematika alkoholismu je velkým hříchem, z něhož vyrůstá mnoho psychických obtíží pro uživatele i jeho blízkých.

Víme, že problematice depresí a úzkostí se primárně věnuje psychiatrie. Mají psychické problémy i duchovní složku?

Ve většině případů psychických onemocnění je příčina komplexní. Může jít o výsledek působení genetické predispozice, vlivu prostředí, vztahů, stresu.

Psychiatrické poruchy mají své rozpoznatelné důsledky na minimálně molekulární chemické úrovni, a tím na svůj organický korelát, to znamená, že se na úrovni buněk "něco děje", proto se dají i tyto nemoci léčit léky. Pokud se ptáte na stavy, které se sice projevují psychickými obtížemi, ale původ mají duchovní, jako například útlak zlým duchem, stavy posedlosti, tyto již nespádají do kompetencí psychiatra, ale kněze exorcisty.

dají do kompetencí psychiatra, ale kněze exorcisty.

V takových případech se snažíme v rámci svých kompetencí spolupracovat mezi sebou pro dobro nemocného, například i tím, že zjišťujeme, zda jde o problém duchovní nebo duševní.

V podstatě však jde o dvě různé skutečnosti, ke kterým je třeba i takto přistupovat.

Co umíte nabídnout člověku v péči o jeho duševní zdraví?

V první řadě chci zdůraznit, že každý člověk, který má pochybnosti ohledně svého psychického zdraví, má právo na to, aby byl vyslechnut. Je možnost dohodnout si termín vyšetření u ambulantního psychiatra a na základě tohoto vyšetření se zvolí další postup. V lehčích případech lékař nasměruje pacienta

k psychologovi, například psychoterapeutovi. Když je stav vážnější, pomohou léky, v mnoha případech doslova zachraňují život. V krajních případech pomáhá pobyt v nemocnici, kde se léčba může nastavit rychleji a efektivněji. A snad nejdůležitější je zdůraznit, že člověk tím, že psychicky onemocní, neztrácí svou lidskou důstojnost. Psychické nemoci se dají v současné době ve většině případů velmi dobře léčit.

(podle KN)

Báseň stařenky

Poslyšte, sestro, když na mě hledíte,
řekněte, koho to před sebou vidíte.
Ach ano, je to jen ubohá stařena
s divnýma očima a napůl šílená.

Odpověď nedá vám, jídlo jí padá,
nevnímá, když po ní něco se žádá,
o světě neví, jen přiděluje práci,
boty a punčochy napořád ztrácí.

Někdy je svéhlavá, jindy se umí chovat,
už potřebuje však krmit a přebalovat.
Tohleto vidíte? Tohle si myslíte?
Sestřičko, vždyť o mně vůbec nic nevíte.

Budu vám vyprávět, kým vším jsem bývala,
než jsem se bezmocná až sem k vám dostala.
Miláčkem rodičů, děvčátkem, tak sotva deset let
s bratry a sestrami slád život jako med.

Šestnáctiletou kráskou, plující v oblacích,
dychtivou prvních lásek a pořad samý smích.
V dvaceti nevěstou se srdcem bušícím,
co skládala svůj slib za bílou kyticí.

A když mi bylo pár let po dvaceti,
já chtěla šťastný domov pro své děti,
Pak přešla třicítka a pouta lásky dětí,
jak rostly, už mohli jsme uzlovat popaměti.

A je mi čtyřicet, synové odchází,
jenom můj věrný muž pořád mě provází.
Padesátka přišla, ale s ní další malí,
co u mě na klíně si jak ti první hráli.

Však začala doba zlá, můj manžel zesnul v Pánu,
mám z budoucnosti strach, někdo mi zavřel bránu.
Život jde dál, mé děti mají vrásky
a já jen vzpomínám na ně a na dny lásky.

Příroda krutá je, i když byl život krásný,
na stará kolena nadělá z nás všech blázny.
Tělo mi neslouží, s grácií už je ámen,
kde srdce tlouklo dřív, dnes cítím jenom kámen.

Však vprostřed zkázy té mladička dívka žije
a srdce jí, byť hořce, tam uvnitř pořád bije.
Vzpomíná na radost, na žal, co rozechvívá,
vždyť pořád miluje a nepřestala být živá.

Málo bylo těch let a netáhla se líně,
já smířila se s tím, že všechno jednou mine.
Otevřete oči, sestřičko, teď, když to všechno víte,
neuvidíte seschlou stařenu...
Teď už - MĚ uvidíte!

*Tuto báseň napsala žena, která zemřela v oddělení pro dlouhodobě nemocné.
Personál nemocnice ji našel mezi jejími věcmi, a tak se jim líbila, že ji opsali
a báseň pak putovala po celé nemocnici a dál.*

Oni takto a jak ty?

James Clark Maxwell

1831-1879

Skotský fyzik. Jeho nejvýznamnějším objevem je obecný matematický popis elektromagnetického pole. Publikoval první barevnou fotografii.

Sluneční soustavy jsou dokonalé dnes stejně jako v den svého stvoření. Kéž by nás to dovedlo k přesvědčení, že naše nejšlechtější lidské vlastnosti jsou obrazem té Bytosti, která na počátku stvořila nebe a zemi, stejně jako hmotu, z které jsou stvořeny.

Johanes Ranke

1836-1916

Německý lékař, fyziolog a antropolog a zakladatel prehistorické sbírky (nyní archeologické státní sbírky) v Mnichově.

Vždy jsem se snažil dokázat, že přírodní vědy neodvádějí od náboženských a křesťanských ideálů, ba naopak, že právě v přírodě je možno poznat působení Božské síly, z níž všechno pochází.

Sir John Ambrose

Fleming

1849-1945

Britský elektroinženýr a fyzik. Vynalezl první termionický ventil nebo vakuovou trubici, navrhl rádiový vysílač, pomocí kterého byl proveden první transatlantický rádiový přenos, a také stanovil pravidlo pravice používané ve fyzice. Roku 1904 vynalezl diodu.

Velké množství moderních objevů úplně zničilo starý materialismus; vesmír se dnes jeví jako uskutečněný velkolepý plán. Plán však předpokládá plánovače.

Začneme se modlit růženec

V modlitbě svatého růžence najdeme sílu, pomoc, ale také úlevu a vyjasnění životních situací, ve kterém se nacházíme.

Vážená redakce,

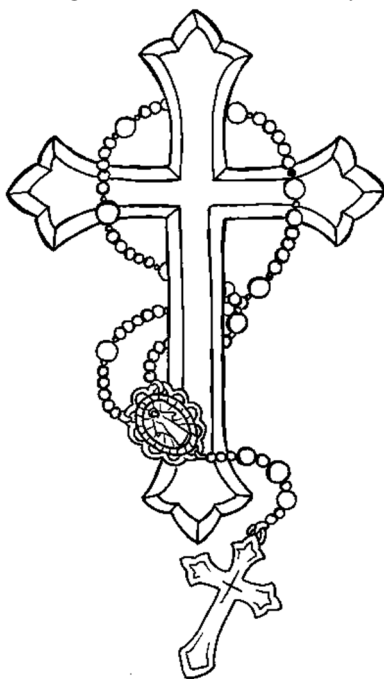
Můžete mi, prosím, zdůvodnit, proč bych se měla modlit růženec. Nemohu ho nahradit jinými modlitbami?

Zdenka

Milá Zdenko,

Říjen je mariánským měsícem posvátného růžence. Životním krédem velkého ctitele Panny Marie, svatého Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, bylo: "Maria je nejrychlejší cesta k Ježíši." Vyzýval lidi, aby se denně modlili růženec. "Nic neposiluje Boží království v nás více než rozjímavá modlitba růžence."

Růženec je hluboce biblickou modlitbou: Otče náš je Modlitbou Páně. Modlitba Zdrávas, Maria se skládá ze dvou veršů, které spojují dvě biblické scény. První věta je pozdrav anděla: "Zdrávas (Maria), milosti plná, Pán s tebou" (Lk 1, 28). Druhá věta je pozdravem Alžběty, kdy Panna Maria přichází do jejího domu. Původně modlitba Zdrávas sestávala z těchto dvou částí. Až kartuziánský mnich Dominik Pruský přidal jméno Ježíš a k němu různé klauzule ze života Pána Ježíše a Panny Marie. Centrem Zdrávasu je tedy jméno Ježíš. Proto ho můžeme nazvat kristocentrická modlitbou. Druhá část modlitby Zdrávas, Maria byla přidána v 16. století papežem Piem V. Tato část z ní činí i prosebnou modlitbu. Potvrzují nám to výroky papežů: Pius XII. napsal v encyklice *Ingruentium malorum*: "Neváháme znovu veřejně tvrdit, že je velká naděje, kterou vkládáme do posvátného růžence na uzdravení běd

postihujících naši dobu. Ne zbraněmi, ne nějakou lidskou silou, ale s Boží pomocí, obsaženou prostřednictvím této modlitby..., Církev bude moci nebojácně čelit pekelnému nepříteli."

Svatý Jan Pavel II. v apoštolském listě Rosarium Virgnis Mariae napsal: "Církev této tradiční modlitbě vždy připisovala mimořádnou sílu a její společnému a vytrvalému odříkání svěřovala ty nejtěžší problémy. V dobách, kdy samotné křesťanství bylo v ohrožení, se síle růžence připisovalo vysvobození z nebezpečí a růžencová Panna Maria byla oslavována jako zprostředkovatelka záchran ... Naše naléhavá prosba adresovaná Matce Boží skrze Zdravas stojí na důvěře, že její mateřská přímluva v Srdci Syna zmůže všechno. "Citace o vztahu k růženci bychom mohli uvést i u dalších papežů.

Nemůžeme však zapomenout na slova samotné Panny Marie, která nás ve Fatimě velmi jasně oslovila a vyzvala k modlitbě růžence: "Mé Neposkrvněné Srdce zvítězí! Ale modlete se růženec, činite pokání a zasvěťte se mému Neposkrvněnému Srdci. Denně se modlete růženec, abyste vyprosili světu mír a konec války."

Sestra Lucie z Fatimy o růženci řekla: "Odkdy dala Panna Maria modlitbě růžence tak velkou moc, neexistuje žádný materiální ani duchovní, žádný národní ani mezinárodní problém, který by se nedal vyřešit růžencem a našimi obětmi." Vírou v tyto pravdy žilo již tolik generací prostých, upřímně věřících lidí, kteří skrze modlitbu růžence svěřovali Panně Marii své životy, starosti, radosti, trápení. Když si všimneme rodin, kde se přestaly modlit modlitbu posvátného růžence, vidíme, že pomalu ztrácely víru a mnohé se rozpadaly. Dnes je třeba obnovit v rodinách praxe společné modlitby růžence, modlit se spolu s dětmi.

Ďábel se bojí této modlitby, proto namlouvá člověku, aby se ji nemodlil. Svátý Pater Pio se vyjádřil: "Vždy byl ďáblův záměr zničit tuto modlitbu, ale to se mu nikdy nepodaří. Je to modlitba té, která zvítězí nad vším a nad všemi. Ona nás ji naučila, tak jak nás Ježíš naučil Otče náš." A povzbuzuje nás: "Milujte Pannu Marii a starejte se o to, aby byla milována. Stále se modlete růženec." Kéž by v našem národě nebyl nikdo, kdo se neumí modlit a nemodlí se růženec. Zda se tak postupně stane, to závisí na kněžích, rodičích, katechetech, vůbec na horlivosti nás křesťanů. Je třeba denně se sjednocovat s Marií a modlit se, k čemu nás zvou i vzácná mariánská místa: k praktikování pravé úcty k Panně Marii, k následování jejího příkladu lásky k Bohu a k lidem, k plnění Boží vůle. Na závěr ať nás povzbudí ještě slova sv. Jana Pavla II.: "Růženec mě doprovázel

ve chvílích radosti i ve chvílích zkoušek. Jemu jsem svěřil množství starostí, v něm jsem vždy našel posilu."

Milí rodiče, když přijдете domů, přineste pro každého člena rodiny růženec (pokud ho ještě nemáte) a začněte v tomto měsíci rodinnou modlitbu posvátného růžence.

(podle KN)

Modlíme se svatý růženec

Modlitba růžence je velmi oblíbená pro její širokospektrální záběr poznání tajemství naší víry. Způsob modlitby má své zásady, které však nejsou direktivního charakteru.

Vážená redakce,

Mám vědomost, že při klasickém způsobu modlitby posvátného růžence má odříkat deset Zdrávasů s tajemstvím. Někdy se před odříkáním deseti Zdrávasů rozjímá o tajemství a tehdy se u jednotlivých Zdrávasů nevyslovuje. Také v křesťanských médiích je nejednotnost. Jak to má být správně? Jde o modlitbu veřejnou, nikoli o soukromou?

Jan

Milý Jane,

Papež sv. Pavel VI. ve své apoštolské exhortaci *Marialis cultus* píše o modlitbě růžence: "Růženec se tedy opírá o evangelium ... proto je naprosto kristologickou modlitbou. Vždyť nejvlastnějším složka růžence - přímluvné opakování andělského pozdravení - Zdrávas, Maria - se přeměňuje na neustálou chválu Kristovu. Neboť Ježíš, který se zmiňuje v každém Zdrávasu, je tentýž, kterého po řádu předkládají připomínaná tajemství jako Syna Božího a Syna Panny Marie."

V článku 49 se vysvětluje: "Růženec se skládá z kontempace více tajemství spásy, v duchovním spojení s Marií, skládá se z Modlitby Páně a skládá se z přímluvného věnce Zdrávasů, andělských pozdravení."

Svatý papež Pavel VI. neříká nic o opakování vsuvky za jménem Ježíš. Proto se po Druhém vatikánském koncilu vžilo vyslovení tajemství na začátku Zdrávasů, aby nenastal stereotyp v modlitbě.

Pro širší vysvětlení nám může pomoci Direktorium o lidové zbožnosti a liturgii, které vydala Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v roce 2001. Zde je následující vóditko v článku 201. "Pro podporu kontempace a aby mysl byla v souladu s hlasem již vícekrát navrhli duchovní pastýři a odborníci, aby se obnovilo používání vsuvky, která patří k dávno osvědčené růžencové struktuře. Nakonec nikdy ne úplně vymizelé. Vsuvka, která dobře harmonizuje s opakovací a meditativní povahou růžence, spočívá v příslušné větě, která následuje po jménu Ježíš a připomíná meditované tajemství. Korektní vsuvka, ustálená pro každý desátek, krátká a sladěná s Písmem i liturgií, může být platnou pomocí pro meditativní modlitbu posvátného růžence."

V konečném důsledku Direktář pro mše a liturgii hodin pro plnomocné odpustky určuje: "Pro získání odpustků se stanoví: 1. Stačí čtvrtina celého růžence, čili pět desátků; 2. k modlitbě je třeba přidat nábožné rozjímání o tajemstvích; 3. při veřejném recitování je třeba vyslovit tajemství podle zažitého zvyku." Ze vzpomínaných skutečností vyplývá, že Kongregace nenařizuje říkat v každém Zdrávasů tajemství, ale doporučuje to. Také nezakazuje říct tajemství meditace na začátku desátku. Proto si křesťané mohou vybrat jednu nebo druhou formu modlitby růžence. V tom spočívá variabilita modlitby růžence, její krása a přitažlivost.

(podle KN)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

52. ŽIJME V POSVÁTNÉ BÁZNI PŘED BOHEM A JEHO MYSTÉRIEM

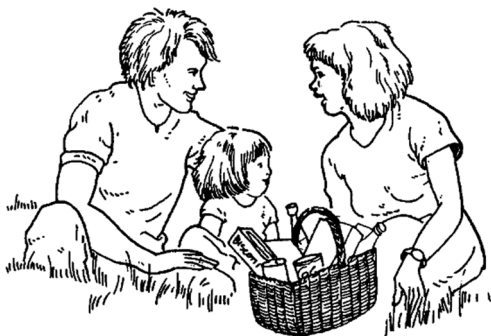
Učení víry

- Součástí katolické víry je posvátná úcta vůči mystériu (tajemství).
- Svatý Tomáš Akvinský píše o mystériu Boží lásky.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když pozorujete, jak samozřejmě a nenuceně vaše dítě věří a důvěřuje.
- Když se vaše dítě učí hluboké náboženské pravdy nebo vás zapojuje do obecné diskuse o Bohu.
- Když vaše dítě obdivuje a váží si divů stvoření.

Tomáš Akvinský (1225 - 1274) se narodil v urozené italské rodině. Jeho rodiče chtěli, aby se stal opatem velkého benediktinského kláštera. Tomáš se však toužil připojit k novému společenství, které oddaně a horlivě učilo a hlásalo evangelium – k dominikánům. Rodiče mu v tom chtěli zabránit a zavřeli ho na svém zámku doufajíc, že se časem podvolí. Tomáš místo toho utekl a stal se dominikánem.

Brilantní učitel a teolog Tomáš pomohl definovat **mystérium** (tajemství), kterým je pravá a **reálná přítomnost** Ježíše Krista v **Eucharistii**. Byl zároveň i mystikem. Později zažil při slavení **mše svaté** velmi silnou vizi Ježíše. Následkem této vize upustil od slibné a vážené

kariéry autora duchovních spisů. Řekl, že když uviděl Ježíše, uvědomil si, že ve srovnání se slavným a vznešeným mystériem Boží lásky je "všechno, co do té doby napsal, pouze jako sláma".

Papež Jan XXII. vyhlásil v roce 1323 Tomáše Akvinského za svatého. Mnozí katolíci ho dnes pokládají za největšího teologa Církve.

Začátek rozhovoru

Nekonečná Boží láska je mystériem, které nelze zcela vysvětlit, můžeme jej však prožívat a slavit. Vyprávěj svému synovi, dceři o věcech, které máš rád do takové míry, že ti stojí za to pro ně žít. Navrhni jim, aby ti i oni řekli o lidech a věcech, které mají rádi. Zeptej se jich, jakou zvláštní věc byste spolu nebo s celou rodinou mohli udělat, co byste si pak připomínali a slavili jako velký projev lásky.

Jak pozorně naslouchat

V rozhovorech se svým dítětem se budeš často ptát na jeho názor v souvislosti s otázkami víry a na to, jak chce konkrétním způsobem prožívat víru ve svém každodenním životě. Uvědom si však, že na takovou otázku neexistuje univerzální a ani jedna jediná správná odpověď; těch odpovědí je totiž mnoho! Dovol svému synovi, dceři, aby se v tomto směru svobodně vyjádřili a aby sami navrhli nějaký mimořádný rodinný závazek či jiný způsob prožívání víry v každodenním životě, s nímž by souhlasili oni i celá rodina. Opatrně pracuj s tím, co tvé dítě cítí a jak jedná, a nesnaž se ho automaticky usměrňovat. Dítě totiž instinktivně vycítí, když ho do něčeho nutíš, a s největší pravděpodobností odmítne všechny tvé nápady, pokud ne navenek, tak v duchu určitě. Pokud však dojdete k rozhodnutí společně, ochotněji bude souhlasit i s tvými nápady, díky čemuž se posílí vaše vzájemné pouto a ničím se nenaruší jedinečnost jeho duchovního projevu.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Bůh nám ve své velké lásce dá všechno, co potřebujeme: Mt 6, 25-33.

Co na toto téma říká Církev

Ve světě existuje mnoho věcí, které si nedokážeme vysvětlit vůbec, protože lidstvo na ně ještě nezná odpověď. Existují i věci, které si nedokážeme vysvětlit úplně celé, protože jsou takové "Boží", že je lidská mysl nedokáže ani pochopit, natož zformulovat do slov. Tyto věci jen v pokoře přijímáme jako mystérium. Katolická církev mystérium definuje jako náboženskou pravdu, kterou známe jen díky Božímu zjevení a kterou nedokážeme zcela pochopit a porozumět jí. Katolická tradice má mnoho mystérií, například reálnou přítomnost Ježíše v Eucharistii, vtělení Ježíše jako Boha a zároveň jako člověka a **Nejsvětější Trojici** jako tři osoby v jedné.

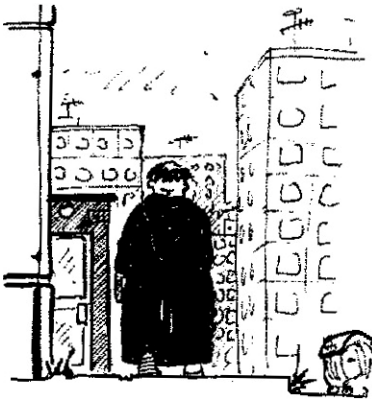
Neproniknutelným mystériem pro nás zřejmě zůstane otázka: Kdo nebo co je Bůh? V některých věrovyznáních se ani neočekává, že by se lidé třeba jen pokusili něco takového vysvětlit nebo pojmenovat. Katolicismus učí, že Bůh se nám nejúplněji zjevil v životě a učení Ježíše Krista. V Matoušově evangeliu Ježíš mluví o mystériu (tajemství) Otcovy lásky. Říká, že tato láska je tak úžasná, že Bůh se postará o vše, co potřebujeme, jen my se musíme přestat strachovat a máme mu důvěřovat. Ježíš říká, abychom vše, co nás tíží, složili na Boha – tam, kam to opravdu patří – místo toho, abychom se snažili vyřešit vše sami jako ti, co pro sebe stále sklízají, sejí, sbírají úrodu a shromažďují do stodol. Když budeme žít v **Božím království**, nic z toho nebudeme potřebovat. Bůh totiž naše potřeby velmi dobře zná a ví lépe než my, jak je naplnit. Dal nám však **svobodnou vůli**, a tak to, co mu nedovoluje dělat tak, jak chce on, je naše vlastní hříšnost a nedostatek víry.

Krátká modlitba s dítětem

Pomodleme se nyní ke svému Otci, jehož láska k nám je taková nádherná a tajemně neproniknutelná, že ji vůbec nedokážeme pochopit:

Bože, děkuji ti za tvou úžasnou lásku,
která je počátkem všeho stvoření.
Hýbe vesmírem, ale udržuje při životě i mě.
Pomoz mi, abych ti vždy důvěřoval.
Amen.

Tak, to jsem já?

4. Zdědění po předcích

(Každý z nás má v sobě dar, kterým může pomoci jiným.)

Podle údajů papežské ročenky, v počátku třetího tisíciletí je na světě již více než 1 miliarda katolíků. Slouží jim kolem: 4420 biskupů, 404 200 kněží, 24 400 stálých jáhnů, 877 400 řeholníků a řeholnic, 2 020 000 katechetů.

Mají být kvasem pro více než 6 miliard lidí. Dokážou to? Vždyť co člověk, to jiná povaha! Je to tu ale opravdu pestré.

Je to v nás?

Když se ve světě vyskytnou problémy, Pán povolává i posílá lidi, kteří mu mohou pomoci. I tebe k něčemu povolává a dal ti k tomu mnohé dary.

Chceš vědět, co je v tobě? Co jsi zdědil po pra – prapředcích? Zajímalo to mnohé. A tak dělali, co uměli.

Hippokrates tvrdil, že...

Řecký lékař Hippokrates, který žil ve 4. století před Kristem, přišel na to, že: V těle člověka se nacházejí čtyři tekutiny:

1. krev (Sanguis)
2. hlen (flegma)
3. žluč (cholé)
4. černá žluč (melan cholé)

A pak přidal to, že...

...ta tekutina, které je v těle nejvíce, určuje chování člověka. A tak rozeznáváme čtyři základní lidské povahy:

**sangvinická,
flegmatická,
cholerická,
melancholická.**

Čas letěl, věda pokročila a...

...následoval tento objev: Chování člověka je projevem činnosti nervové soustavy. Určují ho zejména dvě podmínky:

1. jak rychle nervový vzruch vzniká,
2. jak dlouho tento vzruch trvá, čili jakou má sílu.

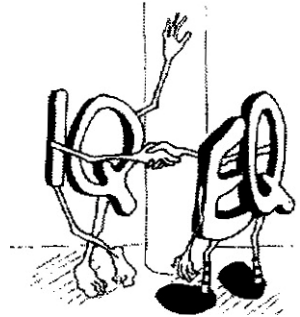
Kombinací podmínek vznikají čtyři základní "případy."

Rychlost vzniku nervového vzruchu	Trvání nervového vzruchu	Temperament
Rychlá	Krátce	Sangvinik
Rychlá	Dlouho	Cholerik
Pomalá	Krátce	Flegmatik
Pomalá	Dlouho	Melancholik

Psané věky

Takže v tobě je cosi napsáno tvými předky. Je to tvá povaha. Následující test ti řekne, jakou povahu vlastníš. Tuto pečeť neseš od kolébky po hrob.

Postup při zpracování testu je jednoduchý. Přečti si otázky a odpověz na ně slovy ano - ne.

"Mapa duše"

1. okruh

Odpovídáš na otázky rychle?

Míváš mnoho různých nápadů?

Jsi náladový – jednou veselý, a za chvíli smutný?

Býváš přímý?

Navazuješ snadno přátelství?

Rychle vybuchneš?

Rád měníš činnost?

Jsi optimista?

Ve společnosti Jsi zábavný?

Jsi zvědavý?

2. okruh

Zlobíš se dlouho?

Rád zvažuješ své myšlenky?

Často přemýšlíš o sobě?

Máš ideály ve svém nitru?

Rád sníš o životě?

Máš umělecké sklony?

Dotahuješ věci do konce?

Jsi pořádkumilovný?

Odpouští se ti těžko?

Život tě často zklame?

3. okruh

Máš rád cílevědomou činnost?

Rychle dokončuješ svěřené úkoly?

V obtížné situaci jsi vynalézavý?
Jsi praktický člověk?
V názorech býváš pevný?
Zvykl sis rozhodovat i za druhé?
Jsi útočný a prehlivý?
Máš silné sebevědomí?
Jsi rozhodný typ člověka?
Zlobí tě neúspěch?

4. okruh

Rád usměrňuješ druhé?
Zvykl sis dělat jen to, co je užitečné?
Máš rád od všech pokoj?
Zachováš si klid v různých situacích?
Před jednáním si vše důkladně promyslíš?
Pracuješ beze spěchu?
Většinou se ovládáš v každé situaci?
Máš rád heslo: "Práce neuteče?"
Miluješ pohodlí?
Snadno ustupuješ od svých předsevzetí?

Ohodnocení

Zjisti si počet kladných odpovědí z jednotlivých okruhů otázek. Vyjde ti zvláštní sestava čísel, jako například 7-4-3-4.

Co to znamená? Vyšla ti kombinace – poměr temperamentů, které jsou kdesi hluboko v tobě. Pokud je něčím polechtáš, vyplavou na povrch. Přičemž se projevíš určitým svým neopakovatelným stylem.

To, co je v tobě nejsilnější, je vyjádřeno největším číslem. Tvoří to tvůj rozhodující povahový základ. Dočteš se o tom o pár řádků níž. Potřebuješ k tomu následující klíč.

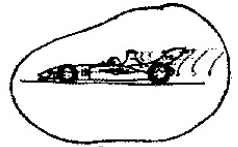
Ukrytý za číslý

První číslo udává velikost **sangvinické** složky. Druhé číslo signalizuje, jak je v tobě "**melancholie**." Třetí číslo ti prozradí tvou **cholerickou** dynamiku. Čtvrté číslo poukáže na sílu **flegmatické** povahy.

Máš základ sangvinika? Jé, tak jsi veselý, plný citů a v "pohybu"

Čti pomalu. Toto je u tebe obdivuhodné: Rád se nadchneš pro vysoké ideály. Rychle pochopíš, o co jde. Máš optimistický postoj k životu. Jelikož u tebe převládají city, umíš se vžít do situace jiných. Jsi citlivý a soucitný. Proto tě mnozí vnímají jako přijatelného společníka a příjemného člověka.

Ale na toto si dej pozor: Jsi v nebezpečí, že se staneš povrchním, náladovým, ba až neuváženým. Býváš popudlivý a rychle se urazíš. Ach... Někdy jsi i pomstyctivý. A často jsi i nespolehlivý, protože tě rychle zaujme něco jiného. Vůle je slaboučká jako vánek. Zato city, ty tebou rádně házejí. Máš ještě jednu slabost. Jsi nestálý.

Doporučení:

Žádá se, abys byl důsledný, vytrvalý a více se zamýšlel nad životem. Tak si obohatíš duchovní život. Pozor, velmi tě ovlivňuje tvé okolí, parta. Nehledej novoty za každou cenu. **Sangvinik svatý Petr** ti může být velkým vzorem, že i s takovou povahou se dá velmi milovat Pána.

Nebo jsi zejména cholerik? Fíha, si člověk činu a vůle.

Je to fantastické. Žasneme nad tím, že: Je v tobě vytrvalost, energie i bystrý úsudek. Máš vůdčí vlohy a předpoklady provést velké činy. Jsi z tvrdého materiálu. Zvykl sis dávat do pohybu i druhé. Máš velké plány, pevnou vůli. Takže to můžeš dotáhnout daleko.

At' tě povzbudí, že mezi hrdiny a světci je nápadně mnoho cholereků. Potřebujeme tě, abys nám ukázal, jak se dá žít křesťanství ve všedním dni.

Ale co s tím, že: Býváš tvrdohlavý, nesnášenlivý až panovačný? Pozor si dej na svůj uštěpačný posměch, který odpuzuje i tvé nejlepší přátele. To tě dělá mezi lidmi neoblíbeným. Nejvíce je "ničíš" svou nemírnou požadovačností, ba až tvrdostí. A toto je skutečně vážné: Dokážeš postavit proti sobě lidi.

Proto doporučujeme: Potřebuješ změkknout, přijímat i rozdávat více lásky. Osvojuj si pokoru a trpělivost. Pochop, že náboženství není jen pro děti a ženy, ale že i tobě může pomoci okřesat svou hranatou povahu. Sílu své vůle nezapomeň usměrnit proti svým špatným povahovým sklonům. A pamatuj na rčení, že: Ne ten je chlap, který bije druhé, ale ten, který vydrží i urážku od druhých. Na světě jsou potřební i hasiči, nejen podpalovači akcí. **Cholerik svatý Pavel** je pro lidi tvého typu velkým vzorem.

Jsi "zatavený" melancholik? No toto.

Trpíš a přemýšlíš: Co je "pro a proti"

Chceš vědět, jaké jsou tvé klady? Tady jsou: Jsi důkladný, spolehlivý, nesobecký a soucitný k potřebám bližních. Znáš své hranice. Život bereš příliš vážně. Ceníš si přátel a jsi jim věrný.

Obdivujeme tvou pořádkumilovnost i schopnost obětovat se. Přicházíš na mnohé duchovní zákony a mnohým můžeš pomoci objevit krásu, kterou druzí nevidí.

Tvé slabiny jsou: Často jsi naladěn pesimisticky. Býváš uzavřený a nezdravě se zkoumáš. Jsi nedůvěřivý a podezříváš své okolí. Také jsi snadno zranitelný a přecitlivělý. Máš málo sebedůvěry. Ani aktivitou příliš nehýříš. Raději býváš v pozadí. Ovládají tě city

a intelekt. Rozhodností se věru chlubit nemůžeš. Že je to příliš hrozné? Mohlo to být ještě horší, kdyby se to spojilo se špatnými vlastnostmi cholerika. Pokud jsi zůstal pesimistický, přečti si klady své povahy a raduj se, že i z jiných povah máš hodně dobrého.

Pomocná rada: Protože jsi snadno ovlivnitelný, potřebuješ více sebedůvěry, sebevědomí a životní radosti. Měl bys myslet na všechno krásné, co v životě je. "Nehrabat" se v sobě. Nebojuj zbytečně se svými myšlenkami. Snaž se zapomenout na sebe a služ jiným. Nebuď věčným kritikem. V náboženském životě pěstuj naději a neciť se předem zatracen. Potřebuješ mít před sebou silný vzor – milosrdného Ježíše Krista. Vidíš, i **Jan evangelista** byl melancholik a stal se svatým.

Jsi flegmatik? Máš se dobře. Jsi klidný, vyrovnaný, ale málo výrazný. Neztrat' se!

Přijmi pochvalu za to, že: Jsi snášenlivý, rozvážný a nedáš se snadno vyvést z rovnováhy. Tvůj úsudek bývá praktický.

Máš vcelku málo starostí, nedáš se tak snadno vykoledit. Zato raz dva vykoledíš druhé. Skoro nic tě nepřekvapí. Jsi vynalézavý a dokážeš i povzbudit druhé.

Nedostatky jsou také hned po ruce: Máš sklon k pohodlí, lhostejnosti a nemáš velké ambice. Rád se vyhneš povinnostem a odpovědnosti. Jsi velký racionalista a zvykl sis chránit své pohodlí. Ba ani v duchovním životě si nestavíš vysoké cíle. Pozor na kompromisy se svým okolím. Lenost a egoismus není nic pěkného.

Co s tebou? Neměl bys tolik myslet na to, čím jsi a co máš, ale spíše na to, čím se máš stát. Nezapomeň trénovat svou vůli. Potřebuješ krotit své tělo. Neboj se projevovat své city a zájem o dění kolem sebe. Prožívej radost z dobra, které se ti podařilo udělat. Ať ti je vzorem **svatý Josef**.

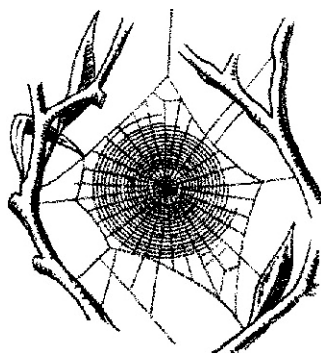
Rozšiřme kruh vlivu

Člověka nejvíce ovlivňuje:

dědičnost – získaná od předků

prostředí, ve kterém žije – rodina, škola, společnost, masmédiá...

způsob, jak zachází s vlastní vůlí – dobré skutky, modlitba, svátostný život

Nezapomeň!

Na základě toho, co jsme si o lidských povahách napsali, bude rozumné u lidí umět rozlišovat špatný úmysl od vlivu jejich povahy. Stává se, že člověk člověku ani nechce ublížit, ale jeho povaha mu diktuje chování, které zraňuje.

Některé povahy jsou vůči sobě dost "alergické". Toto zjištění je důležité při hledání životního partnera nebo i při spolupráci s jinými v běžném životě.

Povaha světců

A teď se drž! Nejvíce světců mělo cholerický povahu – silnou vůli, ke které přibrali laskavost... Začali na sobě pracovat a nyní jsou nám vzorem pro život. Je řada na tobě...

Každý se může změnit

Ale! Vše není třeba měnit. Změň jen to, co tě vtahuje do hříchu. Naštěstí jsme "míšenci". "Vykukuje" ze mě něco z každé povahy. A to je dobré. Můj úkol spočívá v tom, abych v sobě jednotlivé temperamenty sladil.

Dokážeš to

Štěstím je, že ty špatné vlastnosti jsou ovladatelné. Máme v sobě totiž "řídící věž" (rozum) a "strážce osobního pokladu" (vůli), se kterými můžeme v sobě přemoci i tu nejdivočejší vlastnost.

Pohled do historie

V červnu 2011 začal ve farním zpravodaji vycházet seriál článků o historii žďářské farnosti. Podkladem pro tyto články se stala farní kronika, která je uložena na faře v Dolních Loučkách.

Úvod seriálu byl věnován kněžím, kteří ve farnosti Žďárec působili v posledních 100 letech. Pak již následovaly články věnované jednotlivým rokům (podle zápisů ve farní kronice). Za počáteční rok byl zvolen rok 1910, následovaly roky 1911, 1912 ... V minulém čísle farního zpravodaje jsme dospěli do roku 2005. Což sice historie je, ale ne až tak dávná. Proto jsme se rozhodli, dále do současnosti nepokračovat.

Rok 1910 ale není prvním rokem, o kterém se ve farní kronice píše. A tak v tomto čísle farního zpravodaje měníme směr. Místo do současnosti se pokusíme nahlédnout do let dávno minulých. Začínáme před 110 lety rokem 1909.

Bohužel ne všechny zápisy v kronice jsou dobře čitelné (čím starší zápis, tím většinou i hůře čitelný). Některé údaje se nepodařilo přesně rozluštit. V místech, kde byl zápis nečitelný je uvedeno ...

1909

Zima byla bez sněhu celý leden a únor. V lednu 16 bylo o poledni 10° tepla. Březen byl bohatý na sníh. Jaro celé chladné a mokré. Byly obavy o úrodu, ale vláha posloužila a úroda byla přepěkná. Žně krásné. Ovoce peckového dosti, jablek méně.

29/1 založeno sdružení omladiny – byl zde p. Fr. Pospěch. Založena Obrana.

Zakoupeny nové svíce za 84 K. ... Zakoupeny koberec (26 K).

Věnováno: antipendia pro dobu postní pro všechny oltáře i kazatelnu od pí. Kořové, věnovány podušky na oltář. Od obce Novo Veské 72 K. Od Karla Neumanna a ženy svíce. Opraveny varhany za 80 K.

Dne 4/6 blesk zapálil p. Jeřábekovi ve Vratislávce stodolu a škodu za 4000 K udělal.

Synoda slavena od 23/8 – 27/8 u sv. Michala v Brně. 2/3 nastoupil nový správce školy p. Karel Vařejka. Pan varhaník A. Šína 15/10 odešel do Tišnova. Za něho hraje A. Borkovec ze Žďárce.

Dne 30/5 bylo v Lubném svěcení kříže věnovaného pí Marií Janíčkovou a sochy Panny Marie věnované hospodyněmi Lubenskými. 24/10 bylo svěcení kříže v Nové Vsi. Všude byla účast hojná a šlo se průvodem.

Zakoupen mlátičící stroj za 7000 K od J. Krátkého spořitelnou. Silnice se dělá. Most již hotov.

Úroda byla v roce 1909 velmi pozeňnaná a velmi pozdní!v poli v září. Kadlátky na Vše svaté na stromech.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Žehnání dopravních prostředků v Olší a pohoštění v Dolních Loučkách

Stalo se již tradicí, že každoročně poslední neděli v srpnu žehná otec Pavel u kostela sv. Jiří v Olší dopravní prostředky.

25. srpna ve 14:00 si přišlo vyprosít požehnání na cesty 35 řidičů. Ti pak obdrželi nálepku sv. Krištofa, jejich patrona. Účast na obřadu byla hojná.

Potom následovala "spanilá jízda" do Dolních Louček na faru, kde pro nás bylo připraveno bohaté pohoštění, tentokrát v režii farníků z farnosti Olší.

Za krásného počasí se místa pod pergolou začala rychle plnit. Otec Pavel zajistil výborné víno, točené pivo, ale hlavně věnoval dvě jehňátka z farního chovu. Podávalo se maso připravené na 3 způsoby a musím konstatovat, že bylo vynikající. Na stolech nechyběly sladké a slané dobroty. Ti, kdo nás obsluhovali, se velmi snažili. Zkrátka nedělní odpoledne jak má být, plné jídla, pití, dobré zábavy, se spoustou pěkných zážitků.

S radostí jsme mezi námi přivítali starostu obce, Ing Jiřího Maška, tatínka našeho pana faráře a kamarády z Podivína.

Všichni si nedělní odpoledne náležitě užili a dosyta se najedli. Tato akce se s pomocí Boží a pod ochranou nebeské Matky opět vydařila. Jen nás mrzí, že se za námi nepřišli pobavit žďářečtí farníci.

Upřímné díky patří otci Pavlovi, farníkům z Olší, kteří svou premiéru v Loučkách zvládli na jedničku, ale také všem účastníkům. Veliké poděkování náleží i těm, kdo nás provázeli svými modlitbami. Již nyní se můžeme těšit na další pěknou akci v pastoračním centru na faře.

Jana Jurná

Pouť v Újezdě

V sobotu 31. srpna jsme se probudili do krásného slunečného rána, ale také do slavnostního dne. Ve vesničce Újezd u Tišnova se konala pouť ke sv. Jiljí, patronovi filiálního kostelíka i celé vesnice.

Poutní mši svatou celebroidl otec Pavel v 9:00. Bohoslužbu doprovázel

chrámový sbor při kostele sv. Martina v Dolních Loučkách pod vedením Jarka Štěpánka. Na závěr mše svaté poděkoval a všechny pozval na pohoštění do prostor obecního úřadu starosta obce, pan Ing Josef Pohanka.

Upřímné díky patří otci Pavlovi, chrámovému sboru a všem, kteří se s láskou podíleli na přípravě

poutní slavnosti. A kde je opravdová láska, tam čeká náš mocný a dobrý Bůh se svým požehnáním.

Jana Jurná

Pouť v Říkoníně

Letošní sobota 7. září se zapíše do paměti poutních dějin jako deštivá. Snad poprvé jsme v Říkoníně pořádně zmokli. V 15:00 byla sloužena otcem Pavlem u kapličky sv. Jiljí slavnostní mše svatá. I přes nepříznivé počasí se na posvátném místě sešli nejen místní poutníci, ale i z okolních vesnic, aby si vyprosili Boží požehnání pro sebe a své drahé.

Děšť nikomu nevadil, pozvání ke stolu Páně bylo mnohem silnější a plné radosti. Krásně jsme si také zazpívali a oslavili patrona této kapličky i celé vesnice.

Letošní pouť mezi kapkami deště se vydařila, a proto je třeba poděkovat otci Pavlovi a všem organizátorům za důstojný průběh bohoslužby, poutníkům a samozřejmě patronovi sv. Jiljímu za mocné orodování.

Jana Jurná

Boháč a deset milionů korun

Co prospěje člověku získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?

[Mk 8,36]

Stál jsem ve výtahu, který mě vzal na vrcholek žižkovského televizního vysílače. Chtěl jsem pod sebou vidět blikající světla Prahy. O patro výš výtah zastavil a přistoupil slavný miliardář. Překvapilo mě to, protože jsem měl za to, že odjel do zahraničí. I když jsem ho poznal, tvářil jsem se jakoby nic, aby mu to nebylo nepříjemné a nevystoupil. Oči jsem upíral střídavě na miliardáře a pak na zed'. Po chvíli si všiml, jak na něj civím, a promluvil do ticha, které v kabině vládlo: „Víte, kdo jsem?“

„Nejsem si jistý, ale vypadáte sympaticky!“ odpověděl jsem (abych i já vypadal sympaticky).

Výtah zastavil v posledním patře a já jsem galantně svého spolucestujícího pustil jako prvního ze dveří. Spolu jsme došli na kraj budovy a podívali se do ulic města pod námi. Zdálo se, že mé chování ho zaujalo, protože se ke mně obrátil a řekl: „Mám pro vás nabídku.“

„Opravdu?“ zareagoval jsem. Doufal jsem, že nabídka se bude týkat peněz.

„Ano,“ řekl. „Mám deset milionů korun a chci vám je věnovat.“

„Vy mi chcete *dát* deset mega?“ Hned mi blesklo hlavou, že celá věc musí mít háček, ale bylo mi hloupé se zeptat. Vždycky jsem toužil koupit si nového Jaguára a najednou bych na něj měl. V duchu jsem se tetelil.

Ale on neskončil: „Dám vám ty peníze, ale musíte splnit dvě podmínky. Zaprvé, musíte utratit všech deset milionů za jediný rok.“

Hmm, radši bych si sumičku užíval déle, ale nakonec lepší mít deset milionů na rok nežli nemít nic. Souhlasil jsem.

„Dobrá,“ pokračoval. „Teď ještě druhá podmínka. Na konci roku se musíte vrátit sem na vrcholek žižkovského vysílače. Nezáleží na tom, kde budete předtím. Jestli v Japonsku nebo v Jihočínském moři, Akapulku nebo v Karibiku.“

„To je všechno? A co dál?“

„Sejdeme se tady a vy skočíte dolů.“

„Cože?“ zalapal jsem nevěřičně po dechu.

Zopakoval svou podmínku. „Pokud neskočíte, klidně do vás strčím. Z té podmínky se nesmíte vyvázat. Předem mnou se neztratíte. Na konci příštího roku jednoduše zemřete.“

Moc jsem se nerozmýšlel a jeho „parádní“ nabídku jsem odmítl. „Víte co? Vy jste magor!“ Otočil jsem se a vyrazil k výtahu.

Cestou se mi nepřestávala honit hlavou jeho šílená nabídka. Přemýšlel jsem, jestli by ji vůbec někdo se špetkou zdravého rozumu mohl přijmout. Ve výtahu se ke mně připojil muž oblečený v bílém. Napadlo mě, že už jsem ho někde musel vidět. Na obrázku? Usmál se a pozdravil mě. Tvářil jsem se spíše odtažitě, protože navazování vztahů ve výtahu jsem měl pro tentokrát dost.

Nijak nedbal na mé nepřístupné chování a promluvil na mě: „Všiml jsem si, že jste obdivoval světla Prahy.“

„Hmm,“ reagoval jsem opatrně. „Je to krásné město.“

Pak mi začal vyprávět o fantastickém městě, které je ještě hezčí než Praha. Znělo to dost neuvěřitelně. Rozloha metropole měla být o pětinu větší než celá Morava a městem protékala nejužasnější řeka. Když popisoval ovocné stromy rostoucí v parcích uprostřed města, téměř jsem cítil chuť ovoce na jazyku. Jeho líčení bylo tak autentické, že mi popisovaná scenérie ožívala před očima.

„Kde to místo najdu?“ zajímalo mě.

„Já jsem jediný, kdo vás tam může dostat,“ odpověděl. „Ale pro vás to beze všeho moc rád udělám.“

„Jak je to daleko?“

„Asi dvě stě trilionů kilometrů.“

Cože? Dvě stě trilionů kilometrů? Jak bych tam asi cestoval? Po chvíli k nám přistoupil další muž. Byl oblečený jako kouzelník. Měl na sobě černý frak a na hlavě cylindr, který vypadal, jako by v něm cosi skrýval. Muž měl černý

plnovous. Zatímco člověk v bílém popisoval své město, muž v černém mne provrtával pohledem. Náhle nezdvořile přerušil náš rozhovor. Člověk v bílém se nijak nebránil.

„I já vám nabízím cestu do jedinečného města. Kdybyste viděl, jak září! Nejkrásnější pohled nabízí po setmění. Skýtá veškeré možné druhy zábavy, do kterých se můžete zapojit okamžitě po příjezdu.“

„OK, jak se tam jede?“

„Ukážu vám cestu.“

„Jak daleko to je?“

„Za dvacet hodin jsme tam.“

„Za dvacet hodin.“

„Ano.“

„Tak na co čekáme? Vyrážíme!“ vykřikl jsem nadšeně.

Muž v bílém dole vystoupil a zmizel. Já jsem s kouzelníkem vyrazil na letiště. Let do Las Vegas odlétal za malou chvíli.

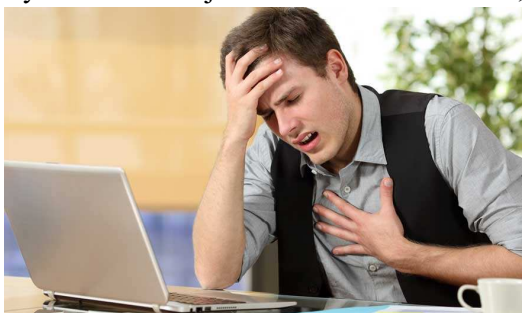
Přistávali jsme v noci. Světla zářila do dálky. Baval jsem se jako nikdy. Druhý den jsem se vzbudil až v poledne. Když jsem se probral, vyrazil jsem bezcílně brouzdat ulicemi. Na rohu jsem si všiml půjčovny aut, která nabízela nového Jaguára za korunu na týden. Nechtělo se mi tomu věřit.

Měsíc jsem si užíval Vegas. Skvěle jsem se bavil, ale pak najednou zábava skončila a nezůstalo nic. Netrvalo to věčně. Ono to prostě netrvalo věčně! Po třiceti dnech jsem měl všeho plné zuby. Chtěl jsem být šťastný, nejenom se bavit. Chtěl jsem něco hlubšího a trvalejšího. S pocitem frustrace jsem odjel z města a vydal se hledat trvalé štěstí.

Pozor na kyberchondrii

O rizicích užívání internetu se napsalo už hodně. Vědci však nyní upozorňují na dva opomíjené fenomény. Jde o takzvanou kyberchondrie a kyberhromadění (nebo příznačnější kyberkřečkování).

O co jde? Kyberhromadění je jev, kdy se lidé odmítají zbavovat informací a dat, které našli na internetu, a masivně je hromadí ve svých počítačích. Může jít o stovky seriálů a filmů, které si člověk nikdy nepodívá; sbírky videoher a jiná data, které lidé ve velkém sbírají na své disky.

Kyberchondrie je internetová obdoba hypochondrie. Jde o nutkavou touhu lidí hledat na internetu informace o svém zdravotním stavu. "Hypochondři předtím prohledávali encyklopedie a lékařské slovníky, aby v nich našli symptomy onemocnění, které považovali za podezřelé a závažné. S vývojem technologií to teď lidé dělají na internetu," vysvětlila psychiatrička Naomi Finebergová.

Tento problém je podle ní v současnosti podceňován. "Těch případů je mnohem více, než si někteří myslí. Viděla jsem je množství u sebe v ordinaci. Nikdo však dnes neví, jak moc je tento zdravotní problém rozšířený a jaké má následky," upozornila britská psychiatrička.

Odborníci proto volají po výzkumu těchto fenoménů, aby se zjistilo, které skupiny uživatelů jsou nejvíce ohroženy a jak jim pomoci. Dnes totiž není jasné, zda jde pouze o technologicky pokročilé varianty existujících a známých poruch, nebo jde o zcela nové a zatím nepopsané nemoci.

(podle KN)

Co jste možná (ne)věděli

Psychologové a designéři z Melbournské univerzity uvedli nový druh písma *Sans Forgetica*. Text napsaný tímto písmem se snadněji zapamatuje. Autoři vycházeli z psychologické teorie, že lidé si lépe pamatují informace, pokud při tom musí jejich mozek překonávat nějaké překážky. Uprostřed každého znaku z fontu *Sans Forgetica* je proto mezera, která pro mozek funguje jako malá hádanka.

Vědci nový druh písma testovali na čtyřech stech studentech a výsledkem bylo, že písmo je čitelné, a přitom pomáhá lépe si zapamatovat čtený text. Tento efekt však nemusí trvat navždy, jelikož lidský mozek se dobře přizpůsobuje novým podnětům. Autoři Sans Forgetica si proto myslí, že se adaptuje i na nový font.

**Nezapomínáte
v každodenním
životu na svou
nesmrtelnou duši?**

(podle KN)

TIBET – OKUPOVANÉ SRDCE ASIE

Letos si připomínáme dvě smutná výročí. Z celosvětového hlediska se jedná

Palác Potála v Lhase, dříve sídlo Dalajlámy

o nejlepší ukázkou toho, kam až sahá nezáměr a lhostejnost dnešního světa, mnohdy i našeho křesťanského, nad utrpením jiného národa. Nejdříve se ale trochu zmíním o úžasné zemi, jejíž osud je jen v našich rukou.

Tibet – střecha světa – patří k bezesporu k nejúchvatnějším a nejméně probádaným místům.

Svou rozlohou 2 500 000 km čtverečních rozkládajících se za Himaláji a na tibetské náhorní plošině byl 10. největší stát světa. Hlavní město se jmenuje Lhasa. Zde také sídlí (tedy do roku 1959 sídlil) právoplatný vládce a král Tibetu, nejvyšší nositel buddhistického učení, nekonečný oceán moudrosti a vědění, laureát Nobelovy ceny míru, Jeho Svatost velký 14. dalajlama Tändzing Gjamccho.

Tibet byl jedním slovem úžasný stát, sice pár mušek měl, ale kde bychom je nenašli... Úplnou samostatnost vyhlásil v roce 1912 Jeho Svatost 13. dalajlama.

Po 37 let se Tibet neuvěřitelně rozvíjel v oblasti zemědělství, zdravotnictví, průmyslu, a to především díky vzdělanosti mladých lidí studujících na vysokých školách v Indii.

Pak ale přišla katastrofa. V sousední Číně se moci chopila komunistická strana vedená největším vrahem všech dob – Mao Ce Tungem. Čína prohlásila, že je Tibet zaostalý (ačkoliv na tom byl lépe ve všech směrech) a má v úmyslu mu „pomoci“.

A tak si tento měsíc připomínáme den, kdy vojska čínské armády překročila hranice suverénního státu. Dne 21. října 1949 začala okupace Tibetu. Žádný stát, dokonce ani ty spřátelené, nereagovali, OSN se pouze vyjádřila, že doufá, že se Tibet a Čína pokojně dohodnou...

Už 80 let je tibetský lid utlačován a vražděn. Lidé trpí hladem, jsou mučeni, ženy, včetně mnišek, jsou znásilňovány. Děti jsou dodnes odváděny ze svých rodin do vnitrozemí Číny. Tibetština se neučí. Z 6000 původních klášterů jich dnes zůstává šest až osm. Ti, kteří mohli, odešli, ne všem se to bohužel podařilo. Tibeťané se však nenechali zlomit a 10. března 1959 vypuklo Tibetské národní povstání. Armáda se ho po několik dní snažila potlačit. Zabito bylo přes 86 000 nevinných lidí bojujících za svá práva, za svou vlast. Tento den je na památku vyhlášen Mezinárodním dnem Tibetu, po celém světě včetně ČR se konají se shromáždění a vyvěšují se tibetské vlajky. V těchto dnech (v roce 1959) byl i Jeho Svatost 14. dalajlama donucen odejít do exilu. Krátce před opuštěním „Země hor“ ustanovil jedinou právoplatnou vládu Tibetu. Útočiště našel v indické Dharamsale, kde spolu s ním sídlí Tibetská exilová vláda.

Jeho Svatost 14. dalajlama

Čína neustále prohlašuje, že v Tibetu se pod její správou žije mnohem lépe a opakovaně vyzývá dalajlamu k návratu do „Číny“, i přesto, že je na něj vydán zatykač a v případě návratu na „čínské“ území je v přímém ohrožení života.

Uvnitř Tibetu pokračovaly boje i po dalajlamově nucené emigraci, partyzánský odboj ukončil činnost až ke konci 70. let, a to na výzvu samotného dalajlamy, který nabádal k mírovým řešením. Poslední velké nepokoje uvnitř autonomní oblasti bez autonomie proběhly k 10. březnu v roce 2008. Byly krvavě potlačeny. Desítky občanů a mnichů se během let upálili na protest proti okupaci. Žádná země neuznává Tibetskou exilovou vládu. To je velmi smutné.

Česko má k této zemi a k jejím občanům velmi blízko. Dalajlama navštívil naši republiku od roku 1990 více jak 10krát. Náš národ si prošel mnohým utrpením. Teď jsme ale svobodní a můžeme dát najevo vlastní názor. A tak vás chci na závěr vyzvat a povzbudit. Postavme se za správnou věc. To, co zde bylo páčáno

za minulého režimu, se děje právě teď. Sice ne u nás, to ale neznamená, že se nás to netýká. Nebojme se tedy postavit a být hlasem za ty, kteří trpí pro svou víru a pro mnoho dalšího, buďme hlasem těch, které svět neslyší a nemůže slyšet a možná ani slyšet nechce. Nemusíme hned vyhlašovat války a rozdmýčovat nepokoje. Ale

Vlajka Tibetu

můžeme vztyčit vlajku, aby alespoň někde pocítila závan svobody. A můžeme také vytasit naši největší a nejlepší zbraň – modlitbu.

Tak věřme, že jednou spatříme Tibet opravdu svobodný. A jak praví jedno krásné tibetské úsloví:

***„Dokud bude tento vesmír trvat,
dokud v něm živé bytosti budou přebývat,
kež zde i já mohu setrvat,
abych rozptyloval utrpení tohoto světa.“***

Ondřej Králík

Co nás čeká

Oslava dne seniorů

V neděli 6. října se na vás těšíme v odpoledních hodinách Dolních Loučkách na faře.

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním budou probíhat v Dolních Loučkách v Pastoračním centru 1x za 14 dní ve středu po mši svaté. V říjnu to budou středa 9. a 23.

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

Poutní mše svatá bude 12. října u kapličky. Čas bude upřesněn v ohláškách.

Bířmování

Naši bířmovanci přijmou svátost bířmování z rukou otce biskupa Pavla Konzubla při mši svaté 26. října v 10:00 hod. v Olší.

Farní vrabec

Protože let 17. listopadu připadá na neděli, posouvá se i termín Farního vrabce na 28. října. Od 10:00 se na vás těšíme v Dolních Loučkách v Pastoračním centru.

Dušičkové pobožnosti

Letos budou dušičkové pobožnosti na hřbitovech následovně:

1. listopadu po mši svaté v Olší
2. listopadu po mši svaté v Dolních Loučkách
3. listopadu po mši svaté ve Žďárce a odpoledne v Újezdě.

Změna vyhrazena

DEN D

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*

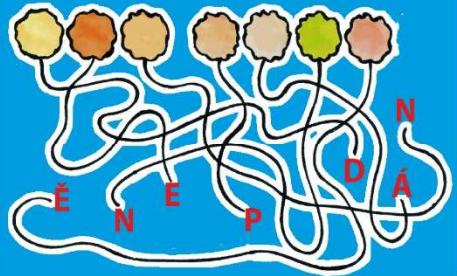

V sobotu jsme byli v lese. Tolik barev kolem! Táta mi řekl: "Vidiš, toto všechno jsou dary nebeského Otce. Dal nám je z lásky."

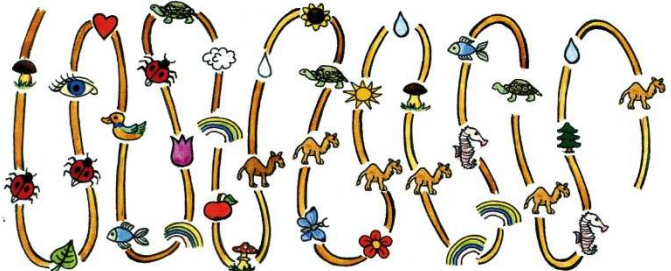
A já jsem si tu krásu vyfotografoval - i když oba záběry vypadají stejně, je na nich 6 rozdílů. Najdeš je?

Druhý den - v neděli - jsme společně oslavovali Boha. Šli jsme na mši svatou. Celá neděle je vždy slavnostní - jsme pěkně oblečení, po mši svaté společně obědváme a odpoledne jdeme k babičce. Když správně doplníš písmena, dozvíš se, že neděle je pro nás opravdu

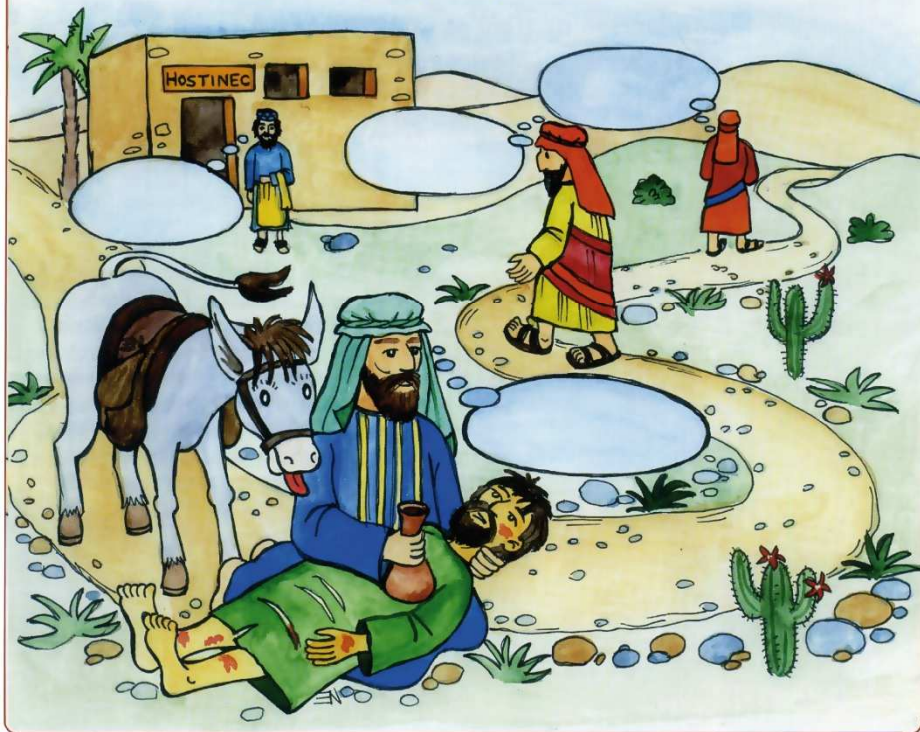

Je opravdu hodně drobností i velkých věcí, za které můžeme Bohu děkovat. Když podle legendy projdeš po cestě, dozvíš se, co jsem při večerní modlitbě úpřímně vyznal:

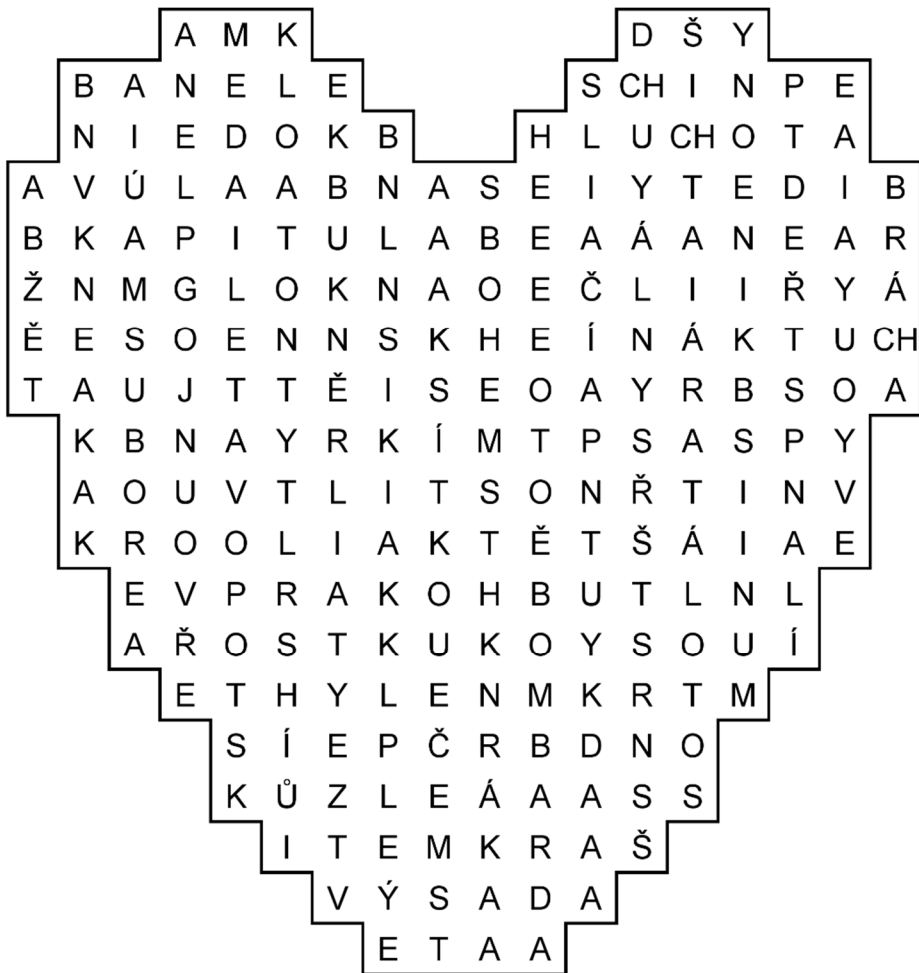

A	Á	B	C	Č	E	É	CH	I	J	K
L	M	N	O	P	S	T	U	Ú	V	Ý

Po modlitbě jsme ještě mluvili o tom, že Bůh chce, abychom ho měli rádi, a abychom se měli rádi i mezi sebou. V Písmu svatém (Lk 10,25-37) jsme si přečetli i podobenství o milosrdném Samaritánu - člověku, který byl plný lásky - pomohl zraněnému, i když nemusel. Do bublin dopiš, co jednotlivé postavy říkaly. Víš, kdo je kdo?

V říjnu má svátek nejen Panna Maria Růžencová, ale také světec, který bývá nazýván malířem Panny Marie. Jeho jméno najdete v tajence.

aerobus; areka; bidety; bilion; blahopřání; bombardá; brácha; dioda; dlaně; Elena; eskadrona; ethylen; hluchota; chleba; kapitula; kebab; kitaj; kmeti; koaly; kodein; kůzle; lokna; lotos; medaile; motto; neony; opiáty; osada; otopy; plena; potáče; rytba; řvoun; sbohem; sítko; Sliáč; sliny; smeče; sněhule; srnče; stopovat; střed; sypek; šichta; šětka; tanin; tarantule; tempa; těžba; tlouk; triko; trouba; úplněk; utkáni; vnitřnosti; výsada; zítřek

Nezbedův humor

Povídá Evička mamince v hračkářství:

„Mami, já chci tu velkou pannu, co pořád zívá.“

„To nejde, to je přece slečna prodavačka.“

Z paluby luxusní osobní lodi je vidět křičícího a zoufale mávajícího vousatého muže na malém ostrůvku.

„Kdo to je?“ ptá se jeden cestující kapitána.

„Nemám tušení. Ale každý rok, když tudy proplováme, takhle šílí.“

„Jak funguje mozek?“

„Mozek? Dej mi pokoj, teď mám v hlavě úplně něco jiného...“

Ve školní jídelně mají k obědu kynuté knedlíky. Během jídla objeví Jenda na talíři dva delší vlasy. Okamžitě se zvedne a jde si k okýnku stěžovat: „Paní kuchařko, to snad bude nějaký omyl. Dnes mají být k obědu kynuté a ne chlupaté knedlíky!“

Manžel s tříletým synem se brodí přes řeku a voda je stále hlubší. Když už je voda po ramena, žena se zděsí:

„Kde je Míša?“

„Neboj se pořád, držím ho za ruku.“

„Jak bys mohl dokázat, že je země kulatá?“

„Já jsem to nikdy netvrdil.“

„Váš kluk se trefoval kamenem do mého auta.“

„A trefil se?“

„Naštěstí ne.“

„Tak to nebyl můj kluk.“

V hodině přírodopisu varuje učitelka děti:

„Nikdy nelíbejte zvířata, protože tím se mohou přenášet různé nemoci.“

„Můžete uvést příklad?“

„Má teta často líbá psa...“

„A co se stalo?“

„Pošel.“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)